

Putování v arše Noemově

Pravděpodobně nejznámějším biblickým příběhem je legenda o celosvětové potopě a spravedlivém Noemovi, který postavil archu, aby zachránil svou rodinu a zvířata. S největší pravděpodobností však Noe nebyl jediný, kdo se zachránil, a zkáze se podařilo uniknout i dalším lidem na jiných místech planety.

Tento příběh nám však dává více otázek než odpovědí.

Kdo byl Noe? Jaká byla jeho rodina kromě známých tří synů? Jak byla archa postavena? Proč ji to přihnal právě k hoře Ararat? Kde Noe a jeho rodina žili, vždyť mýty o potopě kolují u různých národů. A vůbec, když se to všechno stalo, jaké strašné kataklyzma tehdy Zemi postihlo? Odpovědi na tyto otázky přineslo vědomé snění. Nu a věřit těmto informacím jako jedné z verzí slavných událostí, nebo nikoliv - je záležitostí každého osobně.

...Takže. V mihotavém světle hvězd se rodil úsvit. Růžovým pásem už ozářil okraj oblohy. A nyní jeho mírné paprsky vylouply z temnoty obrovskou pyramidu. Přímo uprostřed její stěny je položeno široké schodiště. Vede kamsi vzhůru, k samotným hvězdám. Obří kamenné desky u paty pyramidy přerůstají do jejích mohutných stěn. A už je barví růžové svítání, a jasná azurová barva obkladových desek zazářila v prvních slunečních paprscích. Podivná zvířata a ptáci, fantaskní větve pohádkových stromů propletené do zlatavých vzorů pokrývající dlaždice.

Obří kamenní okřídlení býci a lvi po stranách schodiště drželi stráž. Ale vida, nějak jsem se ocitla na samém vrcholu. Slunce vycházející zpoza prašného obzoru osvětlilo údolí dole. Město nízkých domků s plochými střechami se pomalu probouzelo. V úzkých uličkách se objevily povozy, soumaři a lidé v pestrých šatech.

Ale tady vládne ticho. U masivních kovaných dveří opět stojí dvě zlaté sochy okřídlených býků. Nějaký mechanismus přinutil tyto velikány přesunout tlapy na podstavcích, a dveře se začaly otevírat.

Vzniknuvším průchodem proudil chladivý vzduch. A hle, už jsem uvnitř...

Silné sloupy podpírají azurový strop kdesi daleko nahoře. Obrovský sál je jimi zaplněn jako stromy. V jeho zadní části stojí majestátní socha ženy v zelených šatech a se zlatou čelenkou z mnoha zlatých listů a kvítků ladně se snášejí přes bujnou kštici tmavých vlasů.

Náhle do kruhového otvoru ve zdi vletěl paprsek slunečního světla a dotkl se její tváře. Ještě okamžik a socha ožila. A tu se už na mě zpod těžkých, malátných víček dívala svýma obrovskýma očima živá žena.

„Tady mi říkali Ištar,“ řekla někde v mém nitru, a mezi sloupky se rozlehla neznámá řeč...

„Kdysi ti bylo řečeno, jak se jmény dávných učitelů Země začali zakrývat temní duchové a démoni. Tak se i mé jméno stalo zástěrkou pro démonku, která přišla do Babylónu v temných dobách, po ztěžknutí planety...“

Já a můj manžel U-Muzu jsme dostali za úkol postavit v Babylóně chrám světla, později nazývaný Babylonská věž. Síly temnoty v něm však zřídily království zhýralosti, a jména zůstala naše (viz téma: Jak se Babylón stal ‚nevěstkou‘?). Babylón se stal královstvím hříchu ve dnech potomků Chamových, potomků Noemova syna - Chama. Bible však vypráví o hříších babylonského lidu před potopou, a údajně byla potopa uspořádána kvůli těmto hříchům. Tento příběh přežil až do vašich dnů a stal se nepopíratelnou pravdou. Mnohé ve světě však bylo pomluveno a spisy přepsány.

Uslyší mě teď někdo...?

Vždyť před potopou byl Babylón čistý a kněžkami ve svatém chrámu byly pouze panny. Po potopě však přišli Chámovi synové, a přišly chaldejské kmeny se svou magií, a na troskách chrámu vytvořily smilstvo, postavily nový chrám a začaly v něm páchat nemravnosti kvůli úrodnosti zaplavené země. Tak jim démoni kázali činit a oni je poslouchali, přijímajíce je za bohy. A ty demony vedli správci z Nibiru - Anunnaki či Nifilim, kteří se zmocnili celého systému Slunce a ze svobodných lidí si vypěstovali otroky. Někdy se Anunnaki sami zjevovali lidem a tvořili ‚zázraky‘ pomocí svých technických zařízení. A lidé byli zděšeni jejich mocí a věřili, že jsou to ti dávní bohové a učitelé, které uctívali v předpotopních dobách a nazývali je našimi jmény.

A nevěděli oni, že k takovým potopám došlo na Zemi už mnohokrát a že mnohé z nich byly způsobeny uměle. Ne však rukou Boží, ale rukami Anunnaki nebo rukami lidskými, když lidi štváli proti sobě ve válkách, a tyto vytvářely katastrofy.

Takovou byla velká potopa, která zahubila Atlantidu, jež válkou napadla zemi později zvanou Hyperborea. Avšak nejednalo se o potopu popsanou v Bibli. A ne její vody zanesly Noemovu archu k Horám araratským, které stojí mezi moři. Hory araratské se dnes nazývají Kavkaz.

Ačkoli v mnoha ohledech se k vám popis Noemovy potopy dostal jako popis potopy Atlantidy. Vždyť starověká potopa Atlantidy byla mocnější a strašnější než potopa Noemova.

Bible však byla napsána později. Byla napsána šest tisíc let po potopě Atlantů a po stopách nové potopy, pohlitvší údolí řek Tigris a Eufrat, zaplavivší Egypt potomků Osirise. A to bylo asi 5 700 let před vaší dobou.

Tenkrát Anunnaki-Nifilim provedli monstrózní invazi do života planety Země. Rozpárali její lůno a implantovali do jejích útrob obrovskou bublinu se zakřiveným prostorem. Bublina byla pokryta zvláštní hmotou ze zlata a rtuti, a uvnitř v pokřiveném prostoru byla zřízena laboratoř pro vytvoření nových lidí - otroků, pro jejich následné rozmístění na Zemi a smísení s potomky Atlantů, Hyperborejců a obyvatel země Mu - kteří obývali Zemi před biblickou potopou. Anunnakiové tedy pomocí své technologie vytvořili vnitřní Zemi neboli Eden, jak to později nazývali. Právě v něm pak spojením genů zvířat, lidí a svých vlastních stvořili Adama, a poté od něj oddělili Evu.

Nejprve však vytvořili samotný Eden čili svou podzemní laboratoř (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní). To způsobilo novou velkou potopu od zničení Atlantidy. Velká jizva na povrchu Země se zachovala dodnes. Nyní se v ní rozlévá Rudé moře. Oheň ze Země tehdy stoupal k nebesům a mořské vody otekly daleko do oceánu, odhalující obrovské pusté pláže o velikosti států. A potom, shromážděna do velkých hor, se voda hnala zpět. Oceán, kterému říkáte Indický, zaplavil kvetoucí Arábii a polovinu Persie. Údolí Tigridu a Eufratu se ocitlo na jeho dně. Vody dosáhly až k hřebenům Kavkazu a nad vodou zůstaly jen jejich vrcholky. Středozemní moře se rozlilo po Egyptě a zahrnovalo Nil zpět k jeho prameni. Vody se vrhly na úrodnou Libyi, šplouchaly nad velkým Baalbekem, postaveným učitelem Baalem z býčí civilizace Býka.

V předvečer této katastrofy došlo k velké bitvě mezi Baalem a Anunnaki v kosmu i na Zemi. Baal nechtěl dopustit, aby Anunnaki ovládli Zemi a zřídili laboratoře na vytváření otroků. Byl to velký válečník a nepřítel Jahveho, mocného Anunnakiho z Nibiru (viz téma: Baal - pomlouvaný bůh Východu o Satanovi, Anunnaki a... syrské válce).

To se mu však nepodařilo a byl nucen ustoupit. Síly byly příliš nerovné. Ani to však Anunnaki nestačilo. Potřebovali velké promísení a monstrózní války. Právě před implantací svého Edenu do útrob planety svedli proti sobě dvě mocné rodiny

potomků Hyperborejců a potomků veliké civilizace Tellurů (Drávidů) v Indii. Jaderné výbuchy otřásly planetou a ohnivě tornádo z ‚operace‘ při implantaci vnitřní Země se stalo na obecném pozadí katastrof pro vzdálené vesmírné civilizace ne tak nápadným.

Vše se tedy vydávalo za šílenství pozemských domorodců, kteří se prý navzájem zničili. Události této války jsou zachyceny v roztavených kamenech vám známého Mohendžodara a ve spisech Mahábháraty. Země hořela v Indii i v budoucí Sibiři, a mořské vody zaplavily Evropu, Arábii, Persii, severní Afriku a dosáhly až do velkých říší budoucí Ameriky, spláchnouce civilizace pyramid.

Trvalo dlouho, než se Země uklidnila, než vyhasly ohně a ustoupila voda. A když odešly, zanechaly za sebou velké pouště Arábie a Saharu. Svět byl jiný. Anunnakiové ho téměř vyčistili od potomků bohů a učitelů dávných civilizací. Na tisíc let nastalo velké zpuštění. Tak byla v Egyptě přerušena Osiridova dynastie, a zdivočelí lidé zapomněli na pyramidy i sfingu. Hluboko pod zem se propadl chrám v Babylóně.

A postupně začali opuštěné území osídlovat noví lidé - potomci Adama a Evy, stvoření v Edenu anunnakijském. Ti se rychle smísili s některými přeživšími a zdivočelými potomky předpotopních civilizací. Vše začalo odznova. Byl vytvořen nový svět. A o tom Anunnaki pro nové lidi sepsali novou historii stvoření světa a stvoření člověka. Tak vznikly první biblické spisy.

Uplynula staletí a tisíciletí a tyto příběhy se psaly dál. A legendy o potopě, které zůstaly v paměti lidí, se časem přenesly do těchto spisů. Vždyť stvoření světa a potopa, seslaná za hříchy lidí, rodících se přirozeně až po stvoření světa, nemohou být ve stejnou dobu.

Některé knihy se však nepodařilo opravit předtím, než byly přepsány pro lidi z jiných zemí, nevyvolených Anunnaki. A datum potopy tam figuruje téměř v souladu s datem stvoření světa...

(Podle chronologie Septuaginty (řecké verze Tóry) uplynulo v roce 2004 přesně 5700 let od celosvětové potopy, a zároveň podle židovského kalendáře v říjnu letošního roku (2016) začal rok 5777. Chybová odchylka od doby stvoření do potopy je pouhých 65 let - pozn. autora.)

A lidem nezbyvalo nic jiného než věřit písmům a Anunnaki s jejich ‚zázraky‘ techniky, s příběhy o tom, že to byli oni, kdo je zachránil před potopou a smrtí. Ať už se Anunnaki představovali jako Enki, Enlil, Ninigiku nebo Jahve. To vše se pak spojilo do jediného biblického příběhu a žije ve vašich myslích i po tisíciletích. Ale vždyť nyní jste už schopni uslyšet a pochopit skutečnou historii, ne jako vyděšení lidé, kteří strašlivou katastrofu přežili, a tím spíše jejich zapomnětliví potomci.

A tak se stalo, že lidé byli vrženi zpět do dětství vědomí a jednoduše nemohli slyšet dávné učitele, když jim Anunnaki, kteří vytvářeli ‚zázraky‘ technikou, začali vštěpovat, že dávný Baal je pekelný zloduch a Satan. A démoni s našimi jmény

začali na prastarých kamenech Babylónu vytvářet zhýralost, potvrzující ‚pravost‘ Jahveho a jeho ‚společníků‘ z Nibiru.

Co mohli lidé, sotva přeživší ve vlnách, poznat... Jakou pravdu... Upřímně začali věřit hologramům Jahveho a dalších nifilimů, kteří se jim zjevovali před očima a kteří je ‚zachránili‘ před potopou, kterou sami zorganizovali.

Před samotnou potopou se Anunnaki rozhodli vyvést část lidí z dosahu živlu, aby na nich mohli pokračovat ve svých experimentech. Právě se zachráněnými lidmi, které si vybrali, totiž Anunnaki zkřížili Adamovo sémě, Adamův rod, a vytvořili tak svůj nový vyvolený národ - Židy.“

A vtom Ištar zvedla ruce, a v nich se objevila křišťálová koule. Neustále se otáčela, přitahujíc pozornost...

A teď už jsou všude kolem lesy a sady. Stromy jsou obtěžkány množstvím ovoce. Rostou tu broskve, fíky a datlové palmy. Zelené listy se třpytí na slunci.

Uprostřed této zeleně stojí bílé budovy. Stěny mají hliněné, obílené. Základy kamenné. Některé domy jsou pouze z kamene. Horní okraje zdí jsou zubaté. Jsou zdobeny lazurovo-zlatým ornamentem v podobě hvězd na obloze. Po ulicích se procházejí posvátné krávy.

Osada je postavena do kruhu, přičemž ulice vycházejí paprskovitě z jejího středu. Po nich jezdí vozy tažené voly a koňmi, chodí lidé.

Lidé jsou tu oblečeni do vlněných látek, na hlavách mají něco jako turbany, ženy se halí do přehozů. Jejich šaty jsou sešité z kousků látek, jejichž spodní konce se třepotají ve větru. Tyto šaty-košile nejsou přepásané a nosí se jako svrchní oděv. Některé ženy chodí v jednoduchých košilích se širokými rukávy, přes které jsou namotány pásy a látka v podobě sukně přecházející v přehoz.

Poblíž osady se pásla stáda ovcí a koz. Řeka pomalu valila své vody.

„Toto jsou země mezi řekami Eufrat a Tigris, ještě před velkou potopou popsanou v Bibli.“ - řekla Ištar.

...Tady vidím dům. Jeho silné bílé zdi přecházejí v ohradní zeď, která se táhne po obvodu dvora. Na dvoře jsou krávy, kozy, drůbež. Vedle stojí podobné domy.

V tomto domě žije člověk se svou rodinou, nebo spíše její částí, jelikož rodina je velmi početná. Pán domu je vysoký, jeho vlnité šedivé vlasy mu sahají až na ramena, vousy má rovněž šedivé. Nos rovný, oči světle hnědé, zlatavé.

Za rozbřesku byla země ozářena jemnými růžovými paprsky. V tuto časnou hodinu vyšel z domu ten člověk.

Ištar říká, že se tento muž jmenuje Naishim a že on a biblický Noe neboli Noah, jak mu později začali říkat Židé, jsou jedna a tatáž osoba.

Odešel z vesnice na břeh řeky. Zde se omyl a pozvedl ruce k nebi modle se ve svém jazyce. Vítr rozfoukával látku omotanou kolem hlavy i dlouhý oděv. Byl už starý, a tak kráčel o holi nahoře zahnuté.

Najednou se v růžových paprscích vycházejícího slunce objevila podivná postava. Je to jezdec v lesklém oděvu na bílém koni, ale tento kůň má křídla pokrytá jemným peřím, které postupně přechází v srst pokrývající tělo. Kůň i jezdec jsou však poloprůhlední. Ištar okamžitě potvrdila, že je to jen holografický obraz, který zahaluje skutečnou postavu Anunnakiho s prázdnými černými očima a šedou kůží. Pod éterickým obrazem bylo sotva patrné monstrum, a člověk si ho nevšiml.

A tak Jezdec něco říká Naishimovi a podává mu desku s vyrytým nákresem. Tak byl Noe - Naishim varován před budoucí katastrofou a dostal plán, jak postavit loď-archu pro záchranu.

Jezdec zmizel zrovna tak, jak se i objevil.

Otřesený Noe se vydal do své vesnice.

Noe měl tři syny a mnoho dcer a očividně také několik žen, poněvadž to byla tradice. Každý syn měl také manželky, syny a dcery. Noemovy dcery měly rovněž děti. Jelikož byl Noe již starý, měl v té době mnoho vnoučat, která zase měla své vlastní děti. Takže rodina byla velmi početná - pravděpodobně sto lidí, ne-li více.

Noe shromáždil svou rodinu a vyprávěl jim, co se mu přihodilo u řeky. Zřejmě vyzval své sousedy, aby se k němu připojili při stavbě archy. Mnozí mu však nevěřili. Viděla jsem, jak se Noemovým lidem smáli, když na suchém místě daleko od řeky stavěli obrovskou a nepochopitelnou loď. Někteří (byli to manželé dcer s rodinami) však při stavbě pomáhali.

A tady už kácejí obrovské stromy, opracovávají obrovská prkna, vymazávají je smolou, pokládají na ně látku a všechno to znovu vysmolují, a pak těsně spojují dohromady.

Dno je velmi silné: tři vrstvy nasmolených a látkou potažených prken. Ženy dělají zásoby jídla na dlouhou dobu.

...Najednou se obrázek mění. Zdá se, že uplynula dlouhá doba. Na kopci stojí obrovská stavba, určitě o velikosti moderního tankeru nebo ještě větší. Její dno připomíná dno lodi a něco jako skořápku vlašského ořechu. Vrchol je vytvořen v podobě čtyřboké pyramidy s vrcholkem-věžičkou ve tvaru krychle.

Ve stěnách byly vidět čtvercové okenní otvory. Na vrcholu krychlové stavby bylo něco jako velký poklop, a na jedné straně této dřevěné pyramidy byly dveře. Lidé tahají své věci na loď.

Ke dveřím je přistavena široká dřevěná plošina. Po ní jako po žebříku vytahují náklad na oslech a koních. A tady už po této „lávce“ ženou celé stádo ovcí. Všichni se schovávají v útrobách archy: skot, koně, volí, osli a velbloudi. S věcmi a domácím haraburdím dorazily do archy i kočky a psi.

Jakási předtucha se zmocnila i divokých zvířat. V okolí staveniště se začali shromažďovat jeleni, gazely a další kopytníci. Dokonce i dravá zvířata se stala krotkými a nesměle se začala potulovat kolem. Tady je tygřice s tygřaty,

nedaleko v houští celá lví rodinka. Dvě medvědice se svými mlád'aty se přiblížily velmi blízko.

Jedna z nich přistoupila k „žebříku“ jako první a tlapou se dotkla tohoto „stupínku“.

Tu ji lidé povzbudili a dovolili vstoupit. Dvě medvědice a jejich pět mlád'at rychle nastoupily na loď. Potom se tam objevila tygřice se svými dětmi, a lví rodina. Lidé našli tygřího samce, a také velkého medvěda, který se potuloval opodál.

Celkově se na palubu dostala spousta divokých zvířat. Byla tam dravá i býložravá zvířata, přiletěli i ptáci.

Ne všichni lidé Noemovi uvěřili. Dál jedli, pili a veselili se a smáli se jemu i jeho rodině.

...Nyní zůstaly domy prázdné. Celá rodina Noema-Naishima nastoupila do archy.

Vtom mě však jakási neznámá síla přenesla k lodi a já se ocitla uvnitř.

Bylo zde mnoho výklenků a místností - „kajut“. Pro každou rodinu Noemova obrovského klanu tam byla jedna místnost. Bylo v ní okno, pevně uzavřené jako klapka, takže když jste se podívali zvenčí, místo okenního otvoru byla obnovená stěna lodi a nedalo se rozeznat, kde bylo okno. Stejná okna byla i v místnostech pro zvířata.

Celkem byly k dispozici tři „paluby“. Ve spodní se nacházela divoká zvířata, která byla od sebe oddělena, tj. lvi žili odděleně od tygrů a medvědů.

Na prostřední se umístila stáda ovcí a dalších domácích zvířat. Také se tam skladovalo krmivo pro ně.

V horním patře, které zaujímal dřevo pyramidu, žili lidé. Bylo zde také mnoho oddílů na připravené potraviny.

...Hle, letím dolů a všimnu si, že „procházím“ skrze stěny. V jedné z „místností“ vidím ty dvě medvědice a jejich děti. Dovnitř vešla asi desetiletá nebo dvanáctiletá dívka. Byla zahalená do dlouhého oděvu a černé vlasy jí spadaly na ramena. Musela mít velmi ráda zvířata, a přinesla medvědům jídlo.

Ve velkých miskách byla jakási kaše s kousky včelích pláství. Dívčiny černé oči vykukovaly zpod huňatého, srostlého obočí. Ano, měla velmi ráda zvířata. Jak obdivně si prohlížela medvědy.

Najednou jsem se cítila být tou dívenkou. Jedno medvíďe přišlo ke mně. Hladila jsem ho po srsti. Vůbec nejsou zlí, jsou tak hodní a nebojí se mě. Je to tu svým způsobem útulné. Všechno je vystláno suchou trávou. Dvě medvědí samice se k sobě choulí a jejich mlád'ata mi skotačí u nohou. Otevřeným oknem dovnitř proniká paprsek světla.

Ale co to je? Zvířata poplašeně zavyla. Zdálo se, že vytí se rozléhá po celé lodi a vychází z každé skuliny. Medvídek zakňučel a přitiskl se ke mně rozechvělým tělem. Jeho matka se po něm natáhla, její čenich už mi dloubal do rukou.

Najednou v okně začalo poskakovalo Slunce. Začalo to být opravdu děsivé! Přitiskla jsem medvědě k sobě pevněji. Vytí zvířat zesílilo.

Po několika minutách se obloha zbarvila do fialova. Všechny mraky jako by se protáhly, a tam v dálce se zvětšuje cosi černého a beztvareho, narůstá jakési dunění.

Černota se blíží. Tyto mraky zahalují celou oblohu, a pod nimi se zvedají vlny s bílou pěnou a řítí se závratnou rychlostí směrem od řeky. Hluk se stupňuje, a skrze hluk za sebou slyším ženský křik. Matka mě okamžitě přitiskne k sobě. Medvědice přitáhla mládě k sobě. Matka drží v ruce hliněnou lampu ve tvaru lodičky.

S ní přišel i můj mladší bráška. Matka má kolem sebe ovinutou tmavě zelenou látku jako sukni. Zakrývá jí záda i hlavu. Zpod ní je vidět bílá košile se širokými rukávy a malá černá vesta, stahující prsa a pas.

Na vlasech černých jako smola se bliští zlatá obruč. Dlouhé náušnice s přívěsky visí až k ramenům, a na ruce zvoní náramky.

Ale tohle jsem uviděla jakoby letmo. Strach a úzkost při pohledu na hrozivé jevy za oknem sílily. Máma něco říkala, ale já jsem nerozuměla řeči. Pak prudce zavřela okno. Poslední, co jsem za ním viděla, byla obrovská vodní stěna zvedající se až k obloze a vyvrácené stromy s kořeny, které se zmítaly ve vodní tříšti...

Nastala tma, jen mihotavé světlo z hliněné lodičky vytrhávalo ze tmy jednotlivé předměty.

Matka mě táhla nahoru. Cestou jsem zahlédla tygra, který pobíhal ode zdi ke zdi, slyšela lvy, jak řvou a skučí. Přitiskla jsem se k matce ještě silněji.

Ale už jsme ve velkém sále. Voní to tu nějakým kadidlem. Je zde mnoho lidí, a všichni sborově opakují nějaké modlitby. Uprostřed sálu je oltář. Je to masivní dřevěný stůl obitý zlatem. Leží na něm obětované ovoce.

V chvějivém se světle lamp vystupují masivních sloupy a trámy podpírající klenby, v kouřových hadech z páleného kadidla jsou vidět tváře lidí. Po stranách oltářního stolu září vystupující reliéfní postavičky nějakých božstev.

Vedle stolu stojí stařík Naishim s dlouhým šedým plnovousem a zahnutou holí, a v modlitebních pózách strnule stojí postavy se zkamenělými tvářemi.

...Vtom došlo k silnému nárazu. Lod' se zakymácela a zvedla se na vlnách. Déšť s nebývalou intenzitou zaburácel.

V tu chvíli někdo něco zakřičel a mnoho mužů se zvedlo ze svých míst a odešlo. Můj otec byl mezi nimi. Později jsem pochopila, že šli kormidlovat loď, aby nenarazila na skály.

Na dně bylo zhotoveno obrovské dřevěné „veslo“. Sloužilo jako kormidlo. Jeho nakláněním lidé kormidlovali archu mezi kameny, troskami domů a

vyvrácenými stromy. Lod' se nesla velkou rychlostí po proudu, nebo spíše proti němu, jelikož řeky hnané vlnami oceánu se vracely ke svému prameni.

S matkou a bratrem jsme šli také do našeho pokoje. Tady visel závěs. Za ním byla široká a nízká postel v podobě dřevěné podlahy. Podobná, ale menší, byla i v druhém rohu. Vybavení doplňoval nízký stolík, hrnky na poličkách, nějaké hmoždíře a figurky božstev.

Sedli jsme si ke stolu s nohama skrčenými pod sebou. Matka mi dala nekvašené tenké placky. Zapíjeli jsme je slabým hroznovým vínem, které připomínalo spíš džus. Jedli jsme ovoce. Musely to být fíky.

Ted' už musím jít spát, a mého bráchu už houpe matka v jakési závěsné houpací síti.

Vtom se vrátil otec. Byl vysoký a měl husté černé vousy. Víím, že si oholil hlavu a omotal si ji úzkou látkou jako turban. Dlouhé prameny vlasů mu zůstaly jen na spáncích a sahaly mu až k ramenům.

Myslím, že jsem v té dívence nebyla po celou dobu. Nejprve jsem jí byla, pak mi čas a události nějak unikly a já jako bych se někam propadla.

...Vzpomínám si na další epizodu naší cesty. V horní věži archy stála obrovská měděná nebo bronzová kád'. Nad ní byl poklop.

Tento poklop občas otevírali, aby načerpali vodu, jelikož neustále pršelo. Jednoho dne ho tedy otevřeli a do kádě spolu s vodou spadly i ryby. Bylo jí tolik, že přepadávaly přes okraj. Kromě ryb tam byly i chaluhy, chobotnice, hvězdice, kusy korálů, nějaké měkkýši. Nejspíš to všechno zachytila obrovská smršť ze dna moře.

Lidé se radovali. Mnoho mořských tvorů se stalo potravou pro zvířata na arše. Ryby se pak vařily přímo v kádi a poté se rozdávaly lidem. Ještě dlouho jsme jedli ty ryby a zajídali je plackami.

Musím říct, že to bylo vynikající: tenké nekvašené placky, vařené a pak pečené aromatické ryby a slabé víno z hliněných baňatých hrnců.

Nevím, jak dlouho jsme pluli, ale tu naše archa přirazila k velké skále. Tady jsme čekali, až voda opadne.

Z okna bylo vidět, že všude kolem je voda a z ní vyčnívají vrcholky hor. Nejprve stály „po pás“ ve vodě, ale později voda klesla níž.

Už nepršelo, obloha byla světlejší, skalnaté svahy holé. Ukázalo se, že naše archa uvízla mezi dvěma vrcholy.

Vida, obloha se vyjasnila úplně, a po ní se rozprostřela barevná duha. Vtom otevřeli obrovské dveře archy a spustili dřevěnou "lávku".

Konečně se ukázala pevná půda! Takovou úlevu tenkrát všichni pocítili.

Šlapala jsem po kamenech, ale kolem bylo stále dost vody. Tam, kde voda ustoupila a nebyly tam kameny, byla silná vrstva bahna smíšená s pískem a drobnými kameny. Z něj trčely vyvrácené stromy a zlomené kmeny.

Některé stromy však odolaly. Přes hustou mlhu stoupající z údolí k obloze jsou vidět pokroucené stromy zachycené na skalách.

Mlha se zvedala v chuchvalcích. Skály se v ní topily, takže nebylo téměř nic vidět, a nad tím vším se tyčila pestrobarevná duha jako nějaká fantastická klenba v majestátním chrámu.

...Křik, hluk lidí a zvířat opouštějících archu. Ptáci vzlétli k nebi, divoká zvířata asi už odešla úzkými stezkami ve skalách.

Přibíhá ke mně matka s bratrem v náručí. Něco říká. Tu přichází můj otec a všichni společně sestupujeme dolů. Všichni jdou dolů. Tam je náš patriarcha a zakladatel rodu Naishim se svými již prošedivělými syny a všichni ostatní naši příbuzní, aby poděkovali Vyšším silám, které nám pomohly k záchraně. Z kamenů byl postaven oltář, na něm se pálily vonné pryskyřice a obětoval se beránek.

Všichni byli zachráněni! Nikdo z těch, kdo byli na arše, nezemřel. V jejich očích byla nepopsatelná radost a vděčnost Bohu.

...Vtom jsem vyletěla z dívčiny, ale ještě jsem viděla, jak lidé na těch skalách stavěli své domy ze dřeva, z něhož byla postavena archa. Rozebrali její horní část a z těchto prken stloukali nová obydlí a ohrady pro dobytek.

...Jak údolí vysychala, lidé sestupovali dolů, zvláště když se v horách prudce ochladilo. A k arše už to bylo daleko... Zamrzla v ledovci na vrcholu. Brzy už nebyla vidět vůbec. Řeka, která sem archu přinesla, opět tekla do oceánu, znovu si prorážejíc cestu bahnitými nánosy.

V této říčce bylo hodně ryb - říčních i mořských. A kvůli rybím hřbetům nebylo na vodu skoro vidět. Lidé tehdy nehladověli, zachraňovaly je ryby, stejně jako tenkrát na arše...

A tu jsem znovu uslyšela Ištarin hlas. Povídala, že se Noe-Naishimův rod rozdělil. Sám Noe se vrátil dolů po proudu řeky a s částí lidí se dostal do Mezopotámie, kde byla postavena archa.

„Také jeho synové se svými rody se rozešli. Dva synové šli nejprve se svým otcem, ale pak se jeden z nich jménem Šém (pravděpodobně biblický Sem) odtrhl a odešel na západ do země, která se později začala nazývat Kanaán. Právě do Šémova rodu Annunaki přimíchali Adamovu krev. Tak to říkala Ištar.

Právě během svého putování Šémovi lidé potkali Adamovu rodinu, kterou Anunnakiové vysadili po potopě na Zemi ze své podzemní laboratoře, přesně na cestě karavany.

Šémův bratr Cham se vydal na jih přes písky, kde se jeho lid smísil se zbytky přeživších obyvatel země Samud (viz téma: Tajemství civilizace starověké Arábie) a stal se prapředkem Arabů.

Další syn, který se jmenoval Jafash (pravděpodobně biblický Jafet), žil dlouho zde v horách Araratu. Mnozí z jeho potomků zde zůstali, později se stali Armény, zatímco jiní odešli na východ a smísili se s příchozími rody Árije - Íránci. Noemovi vnuci se rozprchli po celé volné zemi.

Ale to už byla nová Země a noví lidé, kteří zapomněli na dávné učitele, na dávné znalosti,“ pokračovala ve vyprávění Ištar.

„Od té doby se celá Země stala pro učitele nepřístupnou. Už jsme více nemohli přicházet k lidem. Vždyť svět implantovaný Anunnaki do jejího nitra silně zatížil vibrace planety. Prostě jsme se v novém světě nemohli fyzicky projevovat, zato temní duchové a démoni to mohli dělat mnohem snadněji než za starých časů. Svět zhrubnul a myšlenky lidí už nedokázaly ovlivňovat materii tak jako dříve. Nyní bylo možné páchat jakékoli nezákonnosti a násilí, a trest nepřicházel okamžitě, jako dříve - v éře učitelů.

To vše, bohužel, vedlo ke zhrubnutí morálky lidí a k jejich duchovnímu úpadku. Nyní věřili pouze v trest od Jahveho, a to až na onom světě, nikoli v tomto životě.

...Od té doby uplynuly tisíce let a svět se vůbec nezměnil, ale brzy bude všechno jinak. Vaše dny stojí na prahu nového světa, světa, do kterého se můžeme vrátit, světa, ve kterém duše, které zůstanou čisté, mohou znovu otevřít bránu do vyšších světů...“

Náhle Ištarin hlas utichl a koule v jejích rukou se změnila v modrou planetu... A ta se teď už řítí mezi hvězdami a nekonečnými duhami v paprscích jiskřivého Slunce...

Zapsala Valeria Kolcova 09.12.2016